AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 52

PREOȚII FOCULUI

Traducere de L. HÂRSU.

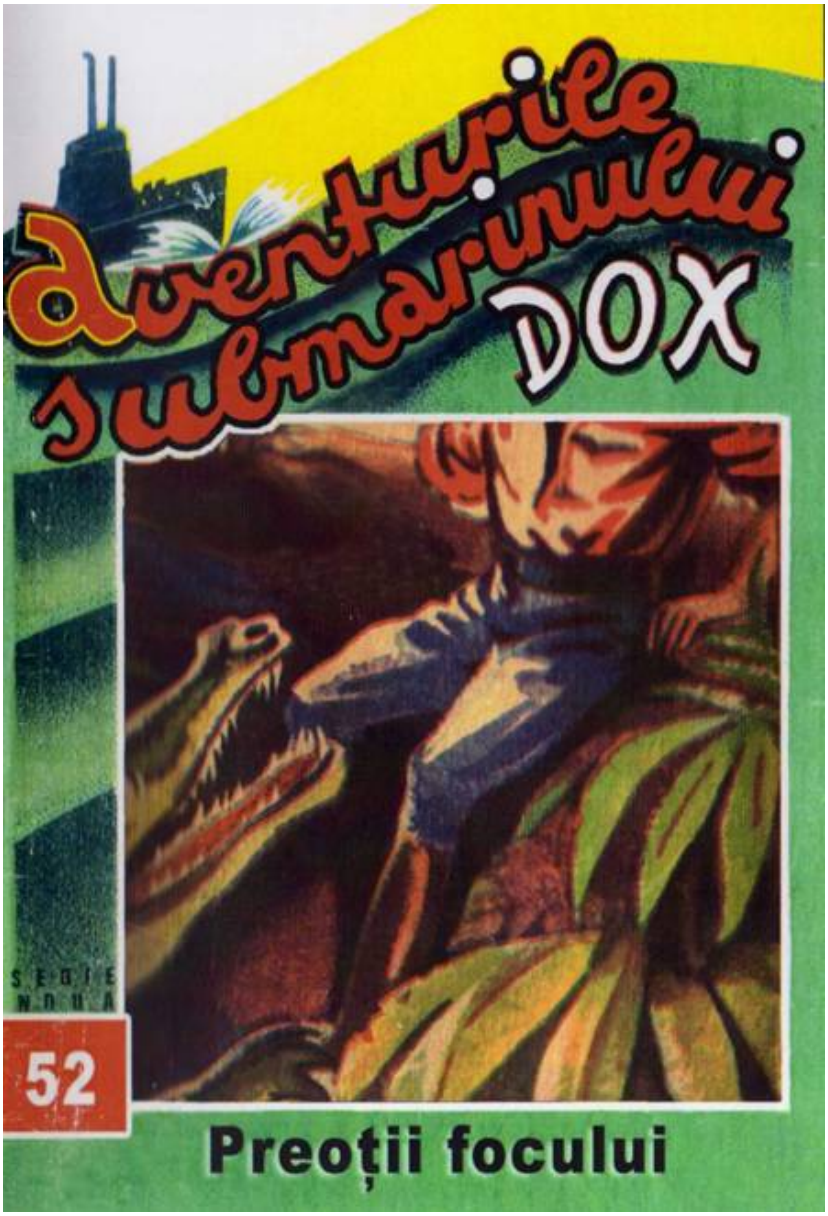
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
52
Preoții focului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 52

PREOȚII FOCULUI

Traducere de L. HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o

hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN CAPCANĂ.

«C-A O SĂGEATĂ zbura sampanul nostru pe apa întunecată a Menam-ului, urmă doctorul Bertram povestirea sa. (Vezi volumul 51: „Aventurile echipajului Dox”). Îndărătul nostru se auzeau răcnetele de furie ale preoţilor focului, din al căror templu misterios l-am salvat pe Gabriel de Valentini.

Tânăra dansatoare pe care o scăpasem din carceră şi oare, în semn de recunoştinţă, ne condusese la locul de ancorare al sampanelor, stătea ghemuită lângă Marian şi vorbea în şoaptă cu el. Deodată căpitanul ne zise:

— Trebuie să fim cu băgare de seamă. Fata îmi spunea tocmai că se află pe aici undeva o capcană în care multe bărci şi oamenii lor şi-au găsit moartea. Părerea mea e să ţinem mereu dreapta, ca să nu ne împotmolim.

Pongo, care vâslea, mâna sampanul spre partea dreaptă a fluviului, aproape de tot de ţărm, astfel ca atingeam aproape frunzişul.

— Cred suntem în siguranţă, zisei eu.

— Nu, răspunse Hoddge. Trebuie să mai trecem de cotitura Menam-ului şi să lăsăm îndărătul nostru insula cu

templul.

— Pongo, ce s-a întâmplat? Sampanul nostru făcu brusc un viraj spre stânga. De-a curmezişul fluviului ţâşni acum ceva spre malul stâng. Pongo scoase o exclamaţie de uimire şi lovi apa cu vâslă, dar nici forţa lui supraomeneasca nu fu ne nici vreun folos faţă de puterea misterioasă care smucea sampanul.

Dansatoarea, îngrozita, bolborosi câteva cuvinte pe care Hoddge ni la tălmaci îndată.

— Cică asta duce în peşteră, după cum spune fata. Sunt curioasă sa văd ce sa întâmplat acum.

Marian îşi făcu loc prin partea dinainte a sampanului şi deodată îl auzirăm strigând:

— O funie ne trage înainte. Desigur ca a fost întinsă de-a curmezişul fluviului, legată de ţăruşi şi când noi am lovit-o, preoţii n-aveau decât să tragă de ei ca sa ne prindă cum prinzi un peşte cu undiţa. Uite-o ca a tăiat-o Pongo, întoarce Sampanul!

Ordinul era însă de prisos, căci fără vâsle furăm târâţi într-un canal îngust, în care apa ţâşnea cu furie. Toate sforţările uriaşului să oprească sampanul rămăseseră zadarnice.

— La ţărm! strigă Marian.

Dar în aceeaşi clipă, sampanul se izbi de o piedecă tare. Din pricina izbiturii puternice căzurăm grămadă, şi înainte sa ne putem ridica, nişte făpturi negre se aruncară asupra noastră, pe când în jurul nostru ţâşniră lumini de făclii din tufişuri.

Preoţii focului se repeziră la noi şi cu toate că ne împotrivirăm din răsputeri, în scurtă vreme furăm învinşi şi legaţi atât de iscusit încât abia ne puteam mişca. Doamna Ellen şi tânăra dansatoare fura şi ele legate în vreme ce Gabriel de Valentini fu ridicat pe sus şi dus pe uscat. El era doar sfânt pentru aceşti fanatici, din cauza şuviţei albe din părul său.

Cu o brutalitate fără seamăn furăm târâţi spre ţărm. Spre marea mea mulţumire, observai însă că Pongo lipsea. Se pricepuse el să se pună la adăpost în ultima clipă. Dar mă întristai apoi întrebându-mă cum va da de noi credinciosul negru, în templul misterios, în care gangurile se încrucişau ca într-un muşuroi de cârtiţe.

Duşmanii noştri nu păreau însă să-şi dea seamă de lipsa lui. Ne duseră repede printre tufe şi deodată ne trezirăm la

poarta prin care dăduseră drumul elefantului alb, ca să ne caute.

Poarta era larg deschisă şi un cârd întreg, de preoţi, toţi învestmântaţi în galben – izbucniră în urlete de bucurie când furăm târâţi înăuntru. Când însă cei din urmă preoţi trecură cu Valentini, leşinat, urletele de bucurie se transformară în strigăte de furie sălbatecă. Se năpustiră atât de ameninţător asupra noastră, încât credeam că ne-a sunat ceasul din urmă.

Deodată răsună însă cu glas aspru, care, întrecând zgomotul asurzitor, strigă câteva cuvinte şi imediat braţele ridicate ameninţător, se lăsară în jos.

— Drace! scrâşni Hoddge, căpetenia preoţilor vrea sa ne predea elefantului alb. Nu-i prea e plăcut să fi călcat în picioare.

— Asta auzit-o şi eu odată, zise Marian. Oare sentinţa asta atât de plăcută va fi executată imediat.

— Nu, abia mâine seară.

— Atunci vom avea prilejul, poate, sa ne eliberăm. Să nădăjduim ca vom fi închişi colo jos, unde am găsit pe mica dansatoare.

— În privinţa asta n-a spus nimic. Bănuiesc însă că ne vor închide în aşa fel, încât fuga va fi aproape cu neputinţă.

— Vom vedea noi. Eu nu voi deznădăjdui nici chiar în clipa când elefantul alb se va năpusti asupra mea.

Pe când vorbeam aşa, intre noi, furăm târâţi prin curtea templului şi aduşi în sala cea mare în care se aflau statuile elefanţilor albi. De aci ne traseră la capătul încăperii, lângă statuia în mărime naturala a unui pachiderm în marmoră alba.

Ne trântirăm la pământ şi deodată se ivi un preot înalt în faţa focurilor care iluminau statuia. Avea chipul aspru, fioros şi privirile cu care ne măsură nu prevesteau nimic bun pentru noi. După aceea începu un soi de predică, glasul lui era din ce în ce mai înflăcărat, vorbea ca un actor bun şi în cele din urmă strigă ceva înspre statuia înaltă a zeului, Elefantul alb.

— Acum ne-a blestemat urât de tot, mormăi Hoddge. Şi zeului său i-a cerut iertare pentru faptul că i-am spurcat templul. Sângele nostru va trebui să spele mâine jignirea adusă obiectului sfânt.

— Si eu care mă temeam că ne vor arunca în foc, glumi eu, nădăjduind să-i fac curaj doamnei Ellen prin

nepăsarea de care dădea dovadă. – Asta ar fi fost şi mai neplăcut.

— Vom fi zvârliţi în foc după ce elefantul îşi va fi descărcat mânia asupra noastră, râse Marian. După cât mi se pare mie, ei cinstesc în aceeaşi măsură elefanţii şi focul. Aşadar, n-are de ce să-ţi fie teamă de flăcări, dragă Farrow!

— Nici de elefanţi nu mi-e teamă; îi vom trage noi pe sfoară, răspunse Marian, plin de încredere. Fii liniştită, doamnă Ellen, căci vom scăpa cu siguranţă.

— Dar bietul meu soţ! suspină tânăra femeie.

— Fireşte că-l vom lua şi pe el. De data aceasta vom fi cu mai multă băgare de seamă. Aha, se pare că preotul a terminat cu blestemele sale.

Fanaticul slăbănog lăsase braţele în jos. Arătă acum spre noi şi dădu o poruncă. Imediat furăm ridicaţi şi scoşi din sală. Dar nu ne duseră, după cum ne aşteptasem – în gangul îngust al carcerei, ci în curtea templului. În turnul cel lat, în creştetul căruia ardea încă focul, erau deschise câteva uşiţe, pe care nu le observaserăm atunci când pătrunseserăm în templu.

Erau chilii în adevăratul înţeles al cuvântului, largi de vreo doi metri şi adânci de trei. Fiecăruia din noi îi se dădu drept închisoare o încăpere din acestea. Când cei doi preoţi care mă duceau intrară în chilie, mă aşezară jos lângă uşă.

Nu eram deloc neliniştit, căci mai aveam răgaz până a doua zi seara, eram însă curios să văd ce vor face acum cu noi. Preoţii ieşiră afară şi unul din ei începu să răsucească o manivelă din imediata apropiere a uşii. Văzui atunci cu uimire coborând o poartă grea zăbrelită, care închise intrarea. Zăbrelele erau atât de groase, încât orice încercare de a le rupe ar fi fost zadarnică. Şi apoi mai eram şi legat fedeleş!

Deodată, celălalt preot se aplecă, vâri mâna printre zăbrele şi-mi tăia legăturile. Se ridică apoi repede şi se dădu îndărăt. Mă ridicai şi eu, foarte mirat. De evadat n-aş fi putut evada, căci zidurile erau din blocuri enorme de piatră, după cum mă putui încredinţa la lumina făcliilor purtate de câţiva preoţi.

Trecusem cu vederea însă viclenia şi cruzimea preoţilor focului. Trebuia sa îndurăm chinuri de moarte înainte de a fi sosit clipa execuţiei.

Peste drum de celulele noastre se afla un stâlp gros care purta pe el un şirag de cercuri de fier. În aceste cercuri îşi înfipseră acum preoţii făcliile lor, în aşa fel că atât curtea, cât şi celulele noastre fură viu luminate. Pe urmă se cărăbăniră repede.

Curtea rămase pustie. Ce se va întâmpla acum?

ÎI strigai încetişor pe Marian şi primii imediat răspuns. El se afla în celula alăturată de a mea şi în acelaşi timp, se strigară pe nume şi ceilalţi tovarăşi de suferinţă: doamna Ellen, Hoddge şi mica dansatoare.

— Ştie Dumnezeu ce şi-au pus în gândi mormăi căpitanul. Degeaba nu ne-ar fi luminat ei atât de solemn. Ce vrei?

Dansatoarea strigă ceva cu glas sugrumat de spaimă.

— Zice să ne retragem în fundul celulelor, tălmăci Hoddge, căci e vorba să vină îndată diavolul. Ha, ha, pe ăsta aş vrea să-i văd şi eu, zău aşa!

— Uite-l că şi vine din dreapta, colo! răspunse Marian, cu seriozitate. Daţi-vă repede înapoi, fata are dreptate.

Din fundul întunecos al curţii venea o umbră albă, uriaşă. Creştea tot mai mult, se apropia din ce în ce şi deodată se ivi în lumina făcliilor... diavolul, adică uriaşul elefant alb. Adulmecă spre celulele noastre, apoi scoase un sunet de trompetă şi se năpusti spre uşa celulei mele. Sării imediat cât mai în fund şi mă lipii de perete.

Dar trompa uriaşă se şi vârâse printre gratii şi dibui după mine. Era un exemplar uriaş, cu trompa de vreo doi metri. Şi şarpele acesta alb ajunse acum numai la o jumătate de metru de mine. Mă lipii şi mai mult de piatra tare şi fără voie îmi chircii trupul. Monstrul suflă necăjit, apoi îşi retrase trompa şi păşi greoi spre celula alăturată. Îl prevenii imediat, cu glas tare, pe camaradul meu şi în aceeaşi clipă auzii pe Marian înjurând cu necaz. Stătea şi el lipit de zid şi monstrul sufla cu furie spre el. Îi strigai repede doamnei Valentini la ce trebuia să se aştepte şi să nu se înspăimânte. Dar, după câteva clipe, ea scoase un ţipăt, apoi gemu:

— Oh, Dumnezeule; la ce chinuri mă supun!

— Linişte, doamnă Ellen, linişte, te rog! O preveni Marian, îngrijorat. Monstrul nu te poate ajunge. Preoţii vor să ne înfricoşeze ca să ne moaie, dar gândeşte-te că până acum te-ai arătat curajoasă. Gândeşte-te şi la soţul d-tale, pe care vrem să-l salvăm.

— E prea grozav!se vaită femeia.

Curând căpitanul dădu drumul unei înjurături neobişnuit de lungi şi eu răsuflai uşurat. Acum doamna Ellen scăpase de duşmanul grozav. Şi cu toată situaţia serioasă nu mă putui opri să nu zâmbesc închipuindu-mi-l pe căpitan în clipele acelea.

În cele din urmă auzii un cuvânt de rămas-bun adresat de Hoddge elefantului. Acum venea Ia rând dansatoarea, dar ca nu scoase nici un ţipăt. De sigur ca mai văzuse astfel de reprezentaţii cu alţi prizonieri.

Fără să-mi dau seamă, făcui un pas înainte, mă dădui însă îngrozit înapoi când monstrul alb se ivi deodată iarăşi înaintea celulei mele. Ca un fulger se repezi trompa lui înăuntru, dar eu mă şi aflam lipit de zid, şi după ce sforăi necăjit câteva clipe, plecă, ducându-se din nou la Marian. Şi inteligentul duşman se plimbă de la unul la altul, sâcâindu-ne mereu.

Prietenul meu propuse în cele din urmă să ne ghemuim la pământ, lângă peretele din fund al celulei, căci atunci elefantului i-ar veni şi mai greu să ne ajungă şi am putea încerca să dormim. Dar, deşi eram sfârşiţi da oboseală, nu puturăm aţipi, deoarece sforăitul enervant al „sfântului" ne împuia urechile şi gândul că a doua zi aveam să fim călcaţi în picioare de el ne preocupa mereu.

Situaţia noastră era aproape disperată Dacă am fi avut pistoalele „Parabellum" n-am fi şovăit să pornim la luptă împotriva gardianului. Nostru, patruped. Dar preoţii ne goliseră buzunarele şi aşezaseră conţinutul lor la picioarele elefantului de piatră.

Tocmai când mă pregăteam din nou să încerc a aţipi cu orice preţ, îl auzii pe Marian strigând aproape speriat:

— Dumnezeule, Pongo! E nebun!

Sării în picioare şi mă apropiai de gratii, fără să mă mai gândesc la primejdie. Şi văzui atunci făptura uriaşă a prietenului nostru negru străbătând ca o săgeată curtea templului şi dispărând în marea sală a elefanţilor.

Speriat mă uitai în juru-mi şi văzul matahala albă dând buzna... Dar nu spre Pongo, ci spre mine, după cum observai în ultima clipă.

Niciodată în viaţa mea nu sărisem îndărăt atât de repede, dar cu toate astea trompa uriaşă mă atinse şi-mi rupse o bucată mare de stofă din haină. Trebui să se mulţumească cu atât deocamdată.

Îl auzii pe Marian râzând de înjurăturile pe care le adresasem elefantului.

— Da, Robert, zise el – trebuie să fii întotdeauna cu băgare de seamă. Bine că nu ţi s-a întâmplat nimic.

— Mariane, spusei eu – probabil că Pongo ne caută în templu şi va cădea cu siguranţă în mâinile preoţilor.

— Nu cred să fie aşa. O fi observat el când am fost încarceraţi aici. De fapt nu-mi pot închipui ce caută în sală, dar am deplină încredere în Pongo. Va face el ce trebuie.

Deoarece trompa monstrului care se tot bălăbănea printre gratii începuse să mă enerveze. Îi dădui un pumn zdravăn, ceea ce nu doar rezultatul că elefantul mugi furios şi se repezi cu toată puterea în grilaj. Datorită acestui fapt, vârful trompei se mai apropia de mine cu câţiva centimetri şi nu mă putui împotrivi ispitei să-i mai dau un pumn.

— Bravo! strigă Marian de alături. Dă-i de lucru! Îl văd pe Pongo care se furişează acum afară din templu. Minunat... are armele noastre. A! acum s-a căţărat pe copacul cel mare din mijlocul curţii templului... Păcat... elefantul pare să-l fi observat totuşi de data asta...

Într-adevăr, „prietenul” meu alb îşi trase brusc trompa, făcu stânga împrejur şi se năpusti spre copac. Se opri lângă trunchiul acestuia, ridică trompa şi adulmecă prin frunzişul bogat. Dacă i-ar fi dat în gând să-i alarmeze pe preoţi cu trompeta sa, atunci Pongo al nostru ar fi fost cu siguranţă descoperit.

Dar elefantul alb părea să nu-l fi mirosit. Eu eram mirat din cale afară de misterul acesta şi aş fi rămas aşa până la urmă dacă Marian n-ar fi izbucnit în râs, spunând:

— Pongo e un om şi jumătate! Fără îndoială că şi-a frecat trupul cu vreo buruiană care-l împiedecă pe elefant să-l miroase.

La asta nu mă gândisem, dar acum îmi lămurii atitudinea inteligentului animal. Şi după ce se încredinţă că nu e nimic suspect în copac, se întoarse şi veni dea dreptul spre celula mea. De sigur că nu uitase cei doi pumni pe care i dădusem.

— Nu-l mai întărâta, mă sfătui Marian – căci altminteri va zdrobi în furia lui grilajul, oricât de trainic ar fi el.

Recunoscui că prietenul meu avea dreptate, aşa că mă întinsei iarăşi la pământ, mă întorsei cu faţa la perete şi adormi. Acum eram liniştit ştiindu-l în apropiere pe Pongo cu armele noastre.

II.
EROISMUL LUI PONGO.

MĂ TREZII ABIA A DOUA ZI dimineaţa, şi când mă întorsei pe partea cealaltă, elefantul dădu buzna iarăşi la gratii şi încercă să mă înhaţe cu trompa. Mă lipii atunci din nou de perete.

— Bună dimineaţa, Robert, îi auzii pe Marian, râzând – din gesturile simpaticului nostru paznic îmi dau seamă că te–ai trezit.

— Da, aşa e, răspunsei. M-am mişcat puţin, trezindu-mă. Numai de-am scăpa odată de pachidermul ăsta!

Uitai pentru moment de primejdia prin care treceam şi admiram monstrul cu ochii naturalistului. Nu văzuseră̆ţi încă până atunci un exemplar ca acesta. Era înalt de peste trei metri, colţii lui minunaţi aveau pe puţin câte un metru şi jumătate şi restul trupului nu era nici el mai prejos, un adevărat animal preistoric.

— Ei, de ce-ai rămas atât de tăcut? întrebă Marian. Probabil că îl admiri? Ai dreptate, dragul meu, căci pe lângă că are dimensiuni neobişnuite, culoarea lui e atât de minunată cum nu cred să mai întâlnim vreunul ca el. Ştii doar şi tu să cei mai mulţi aşa-zişi elefanţi „albi” sunt adesea numai exemplare nedesăvârşite, gălbui. Acesta însă e un albino veritabil.

— Albino sau ne-albino, îşi dădu cu părerea Hoddge – mie mi-ar plăcea să nu-l mai văd colo afară. Sau să ne dea ceva de mâncare preoţii noştri. Ori poate cred că nu mai avem nevoie de nimic înainte de a trece în lumea cealaltă?

— Fii fără grijă, vom mai mânca încă multă vreme, râse Marian. Eu cred că până diseară vom fi liberi. Căci atunci vor deschide cu siguranţă celulele noastre şi Pongo îşi va face datoria. Sst! Vin preoţii!

O fluierătură ascuţită se auzi dinspre intrarea templului şi elefantul alb se ridică supus din genunchi, se întoarse şi se aşeză sub copacul în care se cocoţase Pongo.

Cinci preoţi ieşiră din templu, fiecare ţinând în mână o strachină, şi veniră spre noi. Era carne de cocoş cu orez, mâncare obişnuită în tot sudul Indiei – cât se ponte de bine preparată. Înfulecarăm cu poftă şi când ni se mai dădu şi câte o cupă cu vin de palmier, devenirăm chiar foarte recunoscători duşmanilor noştri.

După plecarea acestora, dansatoarea ne spuse, prin mijlocirea căpitanului – că fiecare prizonier e îngrijit bine înainte de a fi executat.

Paznicul nostru înverşunat fu şi el hrănit cu trestii de zahăr şi patru preoţi aduseră un butoi întreg cu apă, din care avea să-şi potolească setea. Şi după ce se sătură se întinse lângă trunchiul copacului uriaş, închise ochii şi adormi.

— Păcat... acum am putea evada, zise Hoddge – dacă n-ar fi păcătoasele astea de gratii.

— Aşa e, o mică piedecă, râse Marian. Dar, s-aşteptăm până diseară, că s-or deschide ele.

Dansatoarea spuse câteva cuvinte. Căpitanul ne tălmăci:

— Aha! La vreun ceas după apusul soarelui, curtea va fi iluminată şi grilajele noastre vor fi ridicate. Restul va fi lăsat pe scama elefantului..

— Ba eu cred că de rest se va îngriji Pongo, râse Marian.

Timpul trecu repede şi doamna Ellen scoase o exclamaţie, când, deodată, se făcuse după-amiază – preoţii se iviră din nou şi ne aduseră nişte fructe minunate care astâmpărau foamea şi setea. Ne simţirăm mai înviorați, cu toate că în celulele noastre domnea o căldură de iad.

Trecu şi după-amiaza şi soarele apuse brusc. Paznicul nostru neînduplecat, care trebuia să-şi ia acum sarcina călăului, stătea încă sub copacul în frunzişul căruia se ascunsese Pongo.

Peste un ceas se va ridica grilajul şi atunci vom fi pierduţi, dacă Pongo nu va găsi un mijloc de salvare. Trebuie să mărturisesc că îngrijorarea începuse sa cam pună stăpânire pe mine.

Deodată tresării îngrozit. Un zgomot uşor se auzi în faţa celulei mele şi Pongo şopti grăbit:

— Massers, ia repede armele!

Stătea lipit de grilaj şi-mi strecură armele şi o parte din conţinutul buzunarelor mele. După ce îmi revenii din înmărmurire, şoptii:

— Pongo, fereşte-te de elefant! Ce vrei să faci când grilajurile vor fi ridicate?

— Pongo nimic face, răspunse el. Pongo făcut de pe acum. Când grilaj ridicat, Massers aleargă repede spre zid. Urcă în copac mare. Pongo ajută mai departe.

Spunând acestea, se furişă spre celula vecină. Îmi dădui seama de asta auzind exclamaţia de bucurie a lui Marian.

Deodată se aprinse deasupra noastră, în creştetul turnului, focul acela pe care-l mai văzuserăm. Lumina căzu şi în curtea templului. Zării atunci pe prietenul nostru negru furişându-se ca o fantomă spre copacul în a cărui umbră dispăru. Elefantul alb nu se mişca.

Deodată se stârni însufleţire în sala cea mare a templului. Făclii numeroase îşi aruncau lumina prin uşa larg deschisă şi în acelaşi timp, se înălţa spre cer un cântec înăbuşit, amestecat cu lovituri de gong..

— Aha, uite că începe! zise Hoddge. Bine c-avem cel puţin armele noastre, acum n-au decât să poftească.

— Vezi să nu faci vreo nechibzuinţă, mă preveni Marian. Desigur că Pongo a înlăturat pe elefant. Să-i urmăm sfatul şi să fugim spre zid îndată ce se vor ridica grilajurile. Căpitane, spune te rog asta dansatoarei!

Hoddge vorbi cu fata, apoi zise:

— Ceea ce mă miră e că preoţii n-au observat încă dispariţia lucrurilor noastre. Sunt doar în văzul lor, la picioarele elefantului de piatră.

— Poate că o socotesc drept o minune, fu de părere Marian. Ascultă cum mai răcnesc miraţi şi îngroziţii.

Cântecul monoton din templu fu întrerupt de urlete sălbatice, apoi larma se potoli şi vocea rece a căpeteniei preoţilor se auzi lămurit până la noi. Vorbi câtva timp, apoi răsunară strigăte vesele, urmate de un cântec de triumf.

— Spunea că zeul a luat armele la el ca să dovedească prin asta cât de plăcută i-ar fi jertfirea noastră. Uite, acuşi o să înceapă reprezentaţia, zise Hoddge.

Intrarea templului fu închisă de o uşă uriaşă cu gratii şi cu o portiţă pe unde ieşiră şase preoţi cu făclii aprinse, pe care Ie înfipseseră în stâlpul din faţa celulelor noastre. Alergară apoi îndărăt în templu, uşa fu zăvorită şi căpetenia preoţilor, care stătea acum înăuntru, lângă uşa cu gratii, făcu un semn în sus, spre turn. Atunci grilajurile celulelor noastre se ridicară, scârţâind.

Elefantul alb părea să cunoască zgomotul acesta, căci începu să scoată sunete de trompetă. Era însă grozav de nervos şi nu se mişcă de lângă copac.

— Massers, aleargă repede! Se auzi glasul lui Pongo.

Grilajurile se ridicaseră de vreun metru. Ieşirăm repede afara şi alergarăm spre zid.

Acolo se afla copacul uriaş, de pe care pătrunseserăm în templu cu prilejul primei noastre vizite.

Eu priveam mereu cu coada ochiului spre elefant,... dar pachidermul dădea din trompeta înfuriat, rămânând însă nemişcat lângă copac.

Preoţii izbucniră în răcnete de furie când văzură minunea asta. Nu era însă nici o minune, căci când îl văzui acum pe elefant dintr-o parte, observai că se lupta îndârjit să se îndepărteze de copac dar... picioarele dindărăt îi erau legate de trunchi... Pongo luase din templu nişte frânghii groase, care se aflau lângă statuia uriaşă din marmoră albă şi izbutise să lege de copac pe elefant pe când acesta dormea.

Ajunseserăm la copac şi Marian ne strigă:

— Robert, tu vei urca cel dintâi şi-i vei ajuta doamnei Ellen şi dansatoarei. Apoi vine căpitanul. Eu voi aştepta pe Pongo, care mai stă acolo în copac. Poate că nu vrea să coboare încă, deoarece elefantul e întărâtat la culme.

Mă căţărai repede şi după câteva clipe, doamna de Valentini şi dansatoarea erau lângă mine.

— Urcaţi până la zid! strigă Marian în sus. De sigur că Pongo cunoaşte vreun drum pe care elefantul alb nu ne poate ajunge, când preoţii îl vor tăia funiile.

Doamna Ellen şi mica siameză se căţărară pe o cracă trainică până la zidul lat şi se opriseră pe marginea lui. Eu rămăsesem pe craca mea şi la fel făcu Hoddge, care se ivi lângă mine.. Ţineam neapărat să vedem ce avea de gând să facă Pongo.

Portiţa din grilajul mare al templului fu deschisă şi un preot alergă repede spre elefantul legat. Agita o sabie lungă, ca să poată tăia funia dintr-o lovitură.

Ajunsese aproape de tot de pachidermul întărâtat şi vru să treacă alături de el, dar monstrul alb era orbit de mânie. În liberatorul său nu văzu decât un duşman, se năpusti asupra lui şi într-o clipă, îl ridică în sus ca pe un fulg, în timp ce preotul răcnea cât putea. Îi izbi apoi cu putere de pământ şi cu o furie de nedescris, zdrobi trupul care nu mai era decât un cadavru.

Preoţii din sală izbucniră în urlete de turbare. Ca şi noi, ei îşi dădură seama imediat că eram salvaţi, căci pentru moment nimeni nu putea cuteza să se apropie de elefantul

întărâtat şi fără aceasta urmărirea era zadarnică.

— Minunat! exclamă Marian de sub copacul nostru. Numai de-ar veni odată Pongo! Nu era deloc nevoie să rămână în copac. Acum e cât se poate de primejdios pentru el sa coboare.

— Drace! făcu Hoddge. Uite că iese afară căpetenia preoţilor. Să vezi că el va libera elefantul.

Preotul înalt şi slăbănog părăsise templul şi păşi liniştit spre pachidermul legat. Ţinea în mână un cuţit scurt, întinse braţele spre elefant şi începu să-i vorbească cu blândeţe. Şi într-adevăr, monstrul alb păru că se potoleşte.

— Hm... chestia devine neplăcută, şopti Hoddge. Pongo e pierdut şi pe noi ne va înhăţa de asemeni pachidermul.

— Ah, Dumnezeule! strigă Marian triumfător. Probabil că Pongo a bănuit asta. El ştia că un singur om ar cuteza că libereze pe elefant. Şi pe acest om l-a făcut nevătămător acum.

Când preotul ajunsese numai la câţiva paşi de elefant, Pongo îşi dădu drumul jos ca un şarpe, se furişă pe lângă colos şi se ivi peste o clipă în faţa căpeteniei. Înainte ca acesta să poată scoate un strigăt, se şi afla în pumnii uriaşului. Pongo îşi aruncă pe umeri trupul leşinat şi alergă spre copacul în tare ne aflam noi.

— Bravo! exclamă Marian. L-a luat ca ostatec. Acum repede la zid, eu îi voi lua povara din spinare.

Prietenul meu sări pe craca de mai jos. Iar noi ne dădurăm drumul spre zidul pe creasta căruia ne aşteptau doamna Ellen şi dansatoarea. Peste puţin veni şi Marian şi imediat după el Pongo, care ducea pe cel leşinat.

— Repede jos, Massers! şopti el. Porneşte la plută!

Îndărătul nostru se auziră răcnete de furie. Abia acum îşi reveniseră preoţii din spaima lor şi printre crengile tamarinului, îi văzul ieşind în cârduri din templu făcând un ocol mare în jurul elefantului legat. Marian îmi dădu un ghiont şi repede mă lăsai în jos pe partea din afară a zidului.

Apoi alergai în fruntea celorlalţi, de-a lungul potecii cunoscute, ajunsei repede în luminişul de unde zărisem pentru prima oară turnul de foc şi găsii repede potecuţa care ducea la apă.

În curând ajunsei la fluviu, căutai câtva timp în tufişuri şi găsii în cele din urmă pluta. În vremea asta veniră şi

ceilalţi Marian hotărî ca să transport întâi pe doamna Ellen, dansatoarea şi Hoddge, apoi să mă întorc şi să-l iau pe el, pe Pongo şi pe ostatec. Ne grăbirăm, căci urmăritorii se apropiau. Şi după ce trecui odată fluviul, debarcându-i pe însoţitorii mei, văzui la înapoiere ivindu-se luminile făcliilor pe poteca îngustă care pornea din luminiş.

Marian nu scăpase nici el din vedere lucrul acesta şi slobozi într-acolo câteva gloanţe. Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi însă răcnetele reîncepură cu şi mai multă furie.

Ajungând pe insulă, strigai încetişor pe prietenul meu şi imediat, el sări pe plută.

— Mai ţine-o o clipă la ţărm, îmi şopti el, căci Pongo trebuie să meargă încet. L-a aşezat în faţă pe preot, drept scut, şi adoratorii focului nu cutează să se apropie. A! Uite-l! Aşa, acum dă-i drumul binişor! Eu voi veghea, iar la caz de nevoie voi mai slobozi un glonţişor.

Pongo, care stătea la capătul plutei, ţinea drept scut pe preotul leşinat, astfel că tovarăşii lui nu cutezară să arunce după noi cuţite sau suliţe. Trecurăm cu bine fluviul şi debarcarăm pe partea cealaltă.

Să ne retragem în luminişul în care preoţii au făcut groapa cu capcană, propuse Marian. Cunoaştem bine ţinutul şi vom petrece restul nopţii în deplină siguranţă. Ca şi ieri, vom face şi acum de pază cu schimbul, dar de data asta nu la cotitura unde a întâmpinat Robert aventura cu şarpele, ci chiar aici la fluviu. Mâine vom începe tratative cu preoţii; sunt încredinţat că nu vor şovăi o clipă să ni-l dea pe domnul de Valentini în schimbul căpeteniei lor.

III.
TRĂDAREA PREOŢILOR.

DEOARECE NU MĂ SIMŢEAM DELOC OBOSIT, luai asupra mea prima veghe.

Deodată mi se păru că se aud nişte zgomote pe fluviu; era un fel de plescăit, dar nu cum îl fac crocodilii sau peştii mari, ci în tact regulat, ca loviturile de vâsle.

Mă apropiai de ţărm şi privii încordat suprafaţa apei. Zgomotele încetară acum şi eu mă aplecai cât mai jos, ca să pot descoperi, eventual, umbra vreunei bărci.

Dar nu văzui nimic.

După câtva timp auzii din nou plescăitul regulat de mai înainte şi-mi spusei că nu putea fi decât o barcă ce lupta cu curentul fluviului. Dar, după cum socoteam eu, zgomotul venea de la cel puţin cincizeci de metri spre răsărit.

Devenii cam neliniştit, când deodată plescăitul încetă. Probabil că sampanul se oprise pe malul unde mă aflam eu. Puteau fi cel mult opt bărbat, căci un sampan obişnuit nu era în stare să ducă mai mult. Mă gândii că auzisem în două rânduri plescăitul acela suspect, ceea ce însemna că debarcaseră mal mulţi oameni!

Când îngrijorarea mea ajunse la culme, îl văzui venind pe Hoddge. Îi spusei repede despre ce era vorba; dar el mă linişti, spunând că preoţii ar avea prea mare respect pentru armele noastre, ca să-ncerce să ne atace. Pe de altă parte, din pricina întunericului n-ar putea ţinti bine cu armele lor.

Mai vorbirăm câteva minute, apoi pornii spre luminişul unde dormeau camarazii, afară de Pongo, care stătea lângă foc şi veghea şi el la siguranţa noastră.

Bunul uriaş îmi povesti că auzise zgomote suspecte în tufişurile din jurul luminişului: şi de aceea se luase hotărârea să rămână şi aici cineva de pază.

Îl trezii pe Marian şi-i împărtăşii constatările mele. Era şi el de aceeaşi părere cu Hoddge, că n-am fi deloc primejduiţi, chiar dacă preoţii focului ne-ar împresura în număr mare, căci eram apăraţi cit se poate de bine prin ostatecul ce-l aveam. Afară de asta, paznicul din luminiş va observa imediat o încercare de năvală. Şi pentru că Marian se culcă din nou liniştit, îngrijorarea mea dispăru.

După ce mă încredinţai că prizonierul nostru era bine legat, mă întinsei lângă prietenul meu şi adormii îndată.

După două ceasuri, Pongo mă trezi. Urma să facă de pază lângă focul din luminiş, în vreme ce Marian îl va schimba pe Hoddge. Mă aşezai pe vine şi în vreme ce aruncam vreascuri în foc, ascultam cu încordare în jurul meu.

Auzii iarăşi cum printre sunetele cunoscute ale gângăniilor şi animalelor mici se amestecau zgomote misterioase. Se deosebeau lămurit foşnete în tufişuri, ca şi cum nişte trupuri şi-ar fi făcut loc prin ele.

Îl strigai încetişor pe Pongo. Credinciosul negru se trezi imediat şi asculta cu încordare în noapte.

— Este duşman, Massers! şopti el.

Vrui să-i fac un semn Iui Pongo, dar uriaşul ştia el singur ce trebuia să facă. Îl trase pe prizonier spre dânsul şi-i lipi de gâtlej cuţitul de spintecat rechini. Ăsta era singura apărare împotriva unui atac viclean al preoţilor.

— Aha, începe reprezentaţia! zise Hoddge, care se trezise la zgomotul făcut de Pongo şi-şi dădu seama îndată de situaţie. Dacă preoţii s-ar arăta, voi putea începe tratativele cu ei. Păcat numai că Farrow e la fluviu, căci el ar fi în măsură să pună cele mai bune condiţiuni. Căci e limpede că preoţii vor să ne tragă pe sfoară.

— E de la sine înţeles că nu trebuie să liberăm căpetenia decât atunci când îi vom fi pus la adăpost pe Valentini, zisei eu şi de aceea cred că cel mai nimerit lucru e să facem schimbul abia mâine, la lumina zilei.

— Asta ar fi cam peste un ceas, răspunse căpitanul.

— Ce s-a întâmplat, domnilor, întrebă d-na Ellen care se trezise. Gabriel e aici?

— Nu, dar va veni îndată, o mângâiai eu.

— După cât se pare, preoţii sunt în jurul nostru.

— O, Doamne! exclamă tânăra femeie, veselă. Atunci totul se va...

Deodată răsună din tufişuri o chemare plină de dor:

— Ellen, scumpa mea Ellen!

Tânăra femeie sări în sus ca împinsă de un resort, privi aiurită în jurul şi întinse braţele.

— Ţine-o! îi strigai lui Hoddge care se afla mai aproape de ea.

Dar înainte ca englezul să poată face o mişcare, chemarea din tufiş se repetă şi doamna Ellen se repezi spre locul de unde venea glasul.

— Rămâi aici, e o cursă! strigai eu după dânsa, dar se vede că bucuria o orbise pe biata femeie.

După câteva clipe se făcuse nevăzută printre crengi şi după alte câteva clipe scoase un ţipăt sălbatec de spaimă, la care îi răspunse un hohot de triumf scos din mai multe piepturi. I-au redat memoria, ceea ce noi nu puteam prevedea, zise Hoddge. Numai de-ar, veni acum Farrow, căci cred că a auzit...

— Şi poate că le cade preoţilor în mână, îi curmai eu vorba, îngrijorat.

Căpitanul clătină însă capul.

— Din hohotele acelea de râs şi-o fi dând el seama că preoţii sunt aici şi va fi cu băgare de seamă. Aha,

prizonierul nostru a deschis ochii! Ia să stau niţel de vorbă cu dumnealui!

Preotul stătea liniştit în strânsoarea lui Pongo, care-l ţinea de ceafă. Când privii spre el, ochii săi alunecau tocmai la tăişul lat al cuţitului care îi amenda gâtlejul, în sus spre paznicul său şi ramaseră aţintiţi pe chipul grozav al prietenului nostru. Şi cu toată stăpânirea de sine de care dădea dovadă, trăsăturile lui aspre tresăriră de spaimă. Se reculese repede, întoarse capul şi ce privi cu răceală.

Hoddge începu să-i vorbească.

Preotul ascultă liniştit, apoi închise ochii ca şi cum ar chibzul şi răspunse după aceea prin câteva cuvinte.

Hoddge se întoarse spre mine, strălucind de bucurie.

— Se învoieşte să fie schimbat cu cei doi soţi, zise el. A admis şi condiţia ca schimbul sa se îndeplinească cu toate măsurile de siguranţă pentru noi.

— Hm! făcui eu, bănuitor. Trebuie să chibzuim bine cum să ne apărăm împotriva unei trădări. Spune-i că Marian nu trebuie să fie atacat când l-oi striga eu acum, căci n-aş vrea să-mi iau singur răspunderea. Hoddge vorbi cu prizonierul şi acesta strigă o poruncă, la care i se răspunse din tufiş.

— Totul e în regulă zise căpitanul. Farrow poate veni liniştit.

Mă ridicai să-l strig pe Marian, când îl văzui ivindu-se în faţa mea.

— Stăteam îndărătul tufişului acela, zise el. Nu m-aş fi lăsat prins şi nici văzut dacă nu m-aş fi încredinţat că numai prin tratative cu căpetenia am putea ajunge la ţintă. Dragă Hoddge, te rog să-i spui următoarele: Preoţii trebuie să se retragă şi la ivirea zorilor, soţii Valentini să fie aduşi de un număr de paznici. Pornim atunci la drum cu prizonierul şi mergem până la coliba „sfântului fluviului”. Acolo cred că vom găsi repede un sampan care să ne ducă la Bangkok. Paznicii ne vor urma cu cei doi soţi şi schimbul va avea loc abia în ultima clipă. Dacă admit asta, ne putem socoti salvaţi.

Căpitanul vorbi câtva timp cu prizonierul, apoi acesta strigă ceva pe limba lui spre tufiş şi imediat se stârni acolo însufleţire. Fără voie traserăm pistoalele afară, dar observarăm că zgomotele se îndepărtau spre fluviu. Ceea ce însemna că preoţii focului se retrăgeau. Hoddge îşi freca mâinile, mulţumit.

— S-a făcuţi zise el. Peste o jumătate de ceas vin trei paznici cu cei doi soţi. Au însă ordinul să-i ucidă pe loc dacă vom face ceva căpeteniei. Schimbul o să se îndeplinească la coliba, bătrânului siamez. Uf! zău nu credeam să izbutim atât de curând şi atât de bine cu treaba asta grea.

— Nu te bucura prea repede, îl sfătui Marian. Eu unul am presimţirea că duşmanii noştri pun la cale vreun şiretlic. Liniştit voi fi abia atunci când vom fi trecut graniţa Siamului împreună cu soţii Valentini.

— Ce tot vorbeşti d-ta! făcu Hoddge. Ar însemna, să mă trezesc cu toată banda în spinare mai târziu dacă nu vom încheia pace durabilă, cu ei.

— De asta mă şi tem şi-mi pare foarte rău. Dar te-aş sfătui să părăseşti şi d-ta Siamul dacă nu te împiedecă nimic.

— Hm! râse Hoddge, atât de aproape de izbândă şi să fiu cuprins de gânduri negre!

— Eu sunt deplin încredinţat că totul va ieşi bine şi că voi putea rămâne liniştit în casa mea plutitoare.

— Ţi-o doresc din toată inima, răspunse Marian, dar am o presimţire că aventurile noastre n-au luat încă sfârşit pe aici. Şi de obicei presimţirile nu mă înşelă niciodată.

— Ei, dragă Farrow, te pricepi de minune să linişteşti pe cineva, zisei căpitanul, jumătate serios, jumătate în glumă. Dar nu face nimic, chiar dacă se va dovedi că ai dreptate, voi părăsi casa şi mă voi muta la Singapore sau în Sumatra. Am stat destul în Siam.

În vremea aceasta se lumină brusc de ziuă şi aproape în aceeaşi clipă se iviră pe poteca ce ducea dinspre fluviu în luminiş, trei preoţi care aveau între ei pe cei doi soţi legaţi fedeleş. Preoţii aveau cuţite lungi în mână şi după mutrele lor era lesne de ghicit că n-ar şovăi o clipă să se folosească de ele dacă prizonierii ar încerca să fugă.

Doamna Ellen mergea clătinându-se printre făpturile acelea negre, în vreme ce soţul ei o învăluia cu priviri îngrijorate şi pline de dragoste.

Prizonierul nostru adresă câteva cuvinte lui Hoddge şi căpitanul se ridică imediat.

— Preotul ne cere, tălmăci englezul, să pornim îndată la drum, pentru ca schimbul să se îndeplinească cât mai repede. Cei trei paznici cu prizonierii vor rămâne mereu la oarecare depărtare îndărătul nostru. Dacă vreunul din

noi va dispare vor considera faptul drept o cursă ce li se întinde şi vor ucide imediat pe soţii Valentini!

Uriaşul negru tăiase legăturile de la picioarele preotului şi–l trase în sus. Cu mâna stânga îl apucă de braţ, iar cu dreapta ţinea pregătit cuţitul lui grozav. Se aşeză în fruntea cetei noastre şi porni în direcţia care ducea în locul unde se afla coliba „Sfântului fluviului".

Găsirăm îndată poteca lată pe care o croisem când venisem încoace şi mergând grăbiţi n-avurăm nevoie decât de un ceas până s–ajungem la coliba singuratică. Dansatoarea alergă înaintea mea şi mă bucurai că nu fu luată în seamă de căpetenie.

Dar, spre surprinderea mea, „Sfântul" nu era de văzut şi toate chemările noastre rămaseră zadarnice. În schimb, pe malul Menam-ului se afla un sampan mare. Ne privirăm nedumeriţi, dar prizonierul nostru zise câteva cuvinte pe care Hoddge ni le tălmăci:

— Sampanul a fost adus încoace de preoţii focului ca să putem porni fără întârziere la drum. Căpetenia propune să luăm loc în sampan şi să ne pregătim de plecare. El rămâne cu noi şi la un semn al lui, preoţii de pe marginea luminişului vor elibera pe soţii Valentini, în vreme ce căpetenia va merge şi el spre ai lui. Prizonierii se vor întâlni aşadar în mijlocul rariştei. Sunt de părere că putem primi fără grijă propunerea asta, căci îi avem în mână cu armele noastre.

Marian chibzui câteva clipe apoi scoase pistolul.

— Da, încuviinţă el – putem primi. Pongo, tu vei vâsli, Robert, tu te aşezi în faţă, fata lângă tine; noi doi, Hoddge, vom sta mai spre capăt, iar cei doi soţi vor putea lua loc la mijloc. Spune-i preotului, dragă căpitane, că suntem înţeleşi.

Englezul vorbi cu prizonierul în vreme ce noi sărirăm în sampan. Întâmplător aruncai o privire pe chipul căpeteniei şi surprinsei o lucire de triumf în ochii săi.

Îi atrăsei atenţia lui Marian şi urmarea fu că examinarăm cu băgare de seamă podeaua sampanului, dacă nu cumva fusese instalată acolo vreo capcană, care să ne dea pradă crocodililor după ce vom fi înaintat puţin pe fluviu. Dar nu găsirăm nimic.

Marian, care trebuia să dea semnalul pentru schimb, măsură încă-odată cu privirea pe preot, care susţinu în linişte această privire. Apoi se uită cu atenţie la grupul de la capătul luminişului, soţii Valentini cu cei trei paznici ai

lor – dar deoarece nici acolo nu se arăta nimic deosebit, ridică mâna în cele din urmă.

Imediat, paznicii tăiară funiile de la mâinile celor doi soţi, iar Pongo făcu acelaşi lucru prizonierului nostru. Acesta străbătu îndată luminişul şi noi strigarăm protejaţilor noştri să vină cât mai repede. Mână în mână, cu chipurile strălucitoare, ei începură să alerge spre noi.

În mijlocul luminişului se întâlniră cu căpetenia, care se dădu în lături şi-i privi rece. Doamna Ellen se cutremură dar soţul ei o trase repede mai departe. Căpetenia preoţilor îşi iuţi deasemenea paşii. Fu însă mai repede de picior şi apucase să dispară îndărătul tufelor, când soţii Valentini mai aveau încă vreo câţiva metri, până la sampanul nostru. Abia acum puturăm să ne dăm seamă cât de vicleni şi primejdioşi erau potrivnicii noştri.

Cei doi soţi rămaseră brusc locului şi expresia lor râzătoare deveni neînsufleţită şi automatizată. Păreau că nici nu aud strigătele noastre nerăbdătoare, în schimb îşi duseră repede mâinile la ceafă ca şi cum i-ar fi înţepat ceva acolo. Apoi se auzi dintre tufe glasul fostului nostru prizonier care strigă câteva cuvinte poruncitoare.

Gabriel de Valentini înhăţă atunci pe soţia sa, se întoarse şi o trase cu sine. Zadarnic răcneam după el, rugându-l să se înapoieze imediat. Şi când ne ridicarăm ca să ne luăm după ei, zburară din toate tufele săgeţi şi cuţite cu duiumul.

— Să plecăm! răcni Hoddge. I-au nimerit pe soţii Valentini cu săgeţi otrăvite din tuburi de sulfat. E otrava care aduce uitare. Să plecăm repede, altminteri ne aşteaptă aceeaşi soartă.

Probabil că Pongo îşi dăduse singur seamă de primejdie căci încă înainte ca Hoddge să-şi fi sfârşit vorba, începu să vâslească cu toată puterea. Curentul îi veni în ajutor şi ca o săgeată zburarăm din apropierea primejdioasă a preoţilor focului.

Câteva minute rămaserăm tăcuţi, împietriţi aproape de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Apoi căpitanul mormăi o înjurătură în lege şi zise:

— Am făcut treaba de minune. Vroiam să-i ajutăm tinerei femei şi când colo am dat-o şi pe ea în mânile preoţilor. Al dracului de bine am mai lucrat.

— Da, răspunse Marian – la asta nu m-aş fi aşteptat.

— Dar ia spune, căpitane, ce i-a strigat preotul lui Valentini?

— Să-şi ia nevasta şi să vie imediat la el. Îi numea „Chakri”, un nume vestit în istoria Siamului.

— E foarte bine că cunoaştem numele acesta. Cred că ne-am îndepărtat de ajuns acum.

— Pongo, să oprim pe malul drept.

Uriaşul negru îndreptă imediat sampanul la dreapta spre un trunchi uriaş şi găunos care se afla pe jumătate în apă şi ne apropiarăm de ţărm.

— Aşa! făcu Marian. Trebuie să coborâm şi să alergăm îndărăt prin pădure, căci vor, păzi fluviul cu străşnicie. Vom trage sampanul pe uscat şi-l vom ascunde în tufe.

— Minunat! exclamă prietenul meu deodată. Toţi ţânţarii Siamului se pare că şi-au dat întâlnire aici. Hm... un marş prin pădure cu vălul lăsat pe faţă nu va fi prea plăcut.

Dar Pongo ne salvă şi din situaţia aceasta. Pitiserăm bine sampanul şi uriaşul începu să croiască o potecă cu cuţitul său enorm. Străbătu astfel vreo douăzeci de metri şi noi îl urmarăm cu greu, căci vălurile ameninţau să se sfâşie de crengile ce ne stăteau în faţă. Când Pongo se opri şi rupse dintr-o tufă nişte frunze gălbui, grase.

— Massers freacă! zise el râzând şi începu el însuşi şi se frece pe faţă.

Erau frunze la fel cu acele din mlaştinile Sumatrei, care ne apărau împotriva înţepăturilor veninoase ale ţânţarilor. Ne frecarăm de ele şi puturăm să ne vedem de drum fără valurile care ne încurcau.

IV.
DIN NOU LA „TEMPLUL FOCULUI”

DUPĂ O JUMĂTATE ORA DE MERS spre nord, Hoddge se opri deodată.

— Domnule Farrow, zise el – nu suntem pe ţărmul cel bun. Coliba sfântului se află pe malul celălalt.

— Dar ce, dragă Hoddge, ai de gând să vizitezi pe sfânt?

— Păi... de acolo trebuie să pornim spre luminişul care dă spre braţul fluviului unde se află crocodilii.

— Nu crezi că preoţii vor păzi cu mai multă străşnicie tocmai drumul acesta? Eu sunt încredinţat că pe acolo nu vom izbuti să străbatem cu nici un chip. Am ales într-

adins malul acesta. Vom înainta acum spre nord până vom avea în spatele nostru insula pe care se află Templul focului, vom străbate apoi Menam-ul pe o plută din beţe de bambu şi vom pătrunde pe acolo în desişul insulei. Poate vom izbuti, chiar, să ajungem în portul sampanelor şi de aci în templu.

— Mare noroc am avut că preoţii n-au prins pe mica dansatoare, zisei eu. S-ar putea ca ea să mai cunoască şi alte ganguri secrete prin care putem pătrunde în interiorul templului.

Căpitanul vorbi câtva timp cu fata. Noi ne uitarăm la ea şi văzurăm că la început pare îngrozită, apoi însă, după ce se codi câteva clipe, începu să vorbească cu însufleţire. Căpitanul făcu o mutră mirată, apoi îngândurată şi în cele din urmă ne lămuri:

— Dansatoarea crede că din portul sampanelor nu vom putea pătrunde în templu, deoarece paza trebuie să fi fost întărită acolo. Şi la capătul de nord al insulei, unde vrei să ajungi d-ta, d-le Farrow, sălăşluiesc o groază de tigri, care nu cred să ne întâmpine cu prietenie. Care va să zică, nici pe acolo nu se poate. Numai pe partea de răsărit ar fi cu putinţă să debarcăm, căci acolo se găsesc plantaţii mici de orez pe care le cultivă preoţii. S-ar afla însă şi acolo capcane despre care nici fata nu prea ştie multe. Şi deoarece nu putem străbate ţinutul acela decât noaptea, fireşte că va fi foarte primejdios, căci sunt şi mulţi şerpi cobra prin plantaţiile de orez. Ei, ce zici de asta?

— E cât se poate de bine, râse Marian.. Trebuie să ne întoarcem neapărat la templu, dacă nu cumva vrei, poate, s-o lăsăm pe tânăra femeie în mâinile acestor preoţi fanaticii, Aha, te văd clătinând capul. Nici nu se putea altfel. Rămân ca şi până acum la părerea mea, ca să debarcăm la capătul de nord, căci peste zi tigrii ne vor lăsa în pace.

— Cu siguranţă că în partea aceea nu vor fi sentinele şi preoţii nu vor bănui că venim pe acolo, deoarece se vor bizui pe tigri. Ştii şi d-ta că fiarele acestea nu se prea dau la om dacă nu sunt întărâtate sau dacă nu se întâlnesc brusc cu el.

— Să presupunem că vom izbuti sa ne croim drum printre fiarele acelea. Trebuie să ne grăbim însă dacă vrem să ajungem acolo pe lumină.

— Totuşi, vreau să fac un popas la coliba „Sfântului”, stărui Marian. Sunt încredinţat că preoţii l-au înlăturat. Să

sperăm că mai e în viaţă, căci am neapărată nevoie de el.

— Dar cum vrei d-ta să treci Menam-ul?

— Cu o plută îngustă. Deoarece vreau să-l trec singur, am trebuinţă numai de câteva beţe de bambu pe care Pongo mi le va procura la repezeală.

Negrul se puse din nou pe lucru şi ne croi drum prin desişul încâlcit.

După câtva timp de mers, Marian comandai oprirea. Trebuia să ne aflăm cam prin dreptul colibei „Sfântului" şi Pongo căută imediat câteva beţe trainice de bambu, în vreme ce noi tăiarăm trestii subţiri.

Pluta îngustă fu repede gata, apoi uriaşul nostru croi o potecă largă spre fluviu în jos, de care ne despărţeau vreo douăzeci de metri numai.

În timp ce eu şi Hoddge ţineam mereu sub observaţie luminişul şi tufişurile înconjurătoare, Pongo şi Marian împinseră pluta pe fluviu. Prietenul meu sări pe ea, negrul o îndepărtă de la ţărm şi cu ajutorul vâslei improvizate, Marian o mână în direcţia luminişului.

Ajunse cu bine, sări jos şi trase pluta pe mal, apoi îşi lăsă pe faţă vălul apărător de ţânţari, privi cu încordare în jurul său şi păşi spre coliba bătrânului.

Când mai fu doar la doi metri de ea, se întoarse brusc pe jumătate şi cu paşi mari, dar mereu în zigzag, alergă spre o tufă mare din fundul luminişului. Peste o clipă dispăru printre crengi, pe urmă se stârni mişcare în frunzişul sclipitor şi Marian se ivi iarăşi, trăgând după el un trup neînsufleţit, care purtai veştmântul galben al preoţilor focului.

Râse spre noi făcându-ne semne şi zvârli la pământ, în faţa colibei, trupul neînsufleţit, după care se făcu nevăzut înăuntrul acesteia. Peste câteva minute ieşi cu Mongkut, „Sfântul". Îi sprijinea pe bătrân şi imediat îmi dădui seama că preoţii focului îl legaseră zdravăn, căci abia putea mişca picioarele.

În fata colibei, cei doi bărbaţi se aşezară jos şi Marian vorbi mult şi stăruitor bătrânului, care, după cum ştim, cunoştea la perfecţie limba engleză. Mongkut asculta cu atenţiune şi încuviinţa din cap, apoi spuse şi el ceva, arătând spre colibă. Marian se ridică şi dispăru înăuntrul ei. Peste câteva minate se înapoia ţinând în mână două obiecte mici, pe cât se părea, rotunde, le arătă bătrânului, care încuviinţă din cap, după care Marian vârî obiectele în buzunar. Strânse apoi mâna bătrânului, mulţumindu-i,

se vede, călduros, căci „Sfântul” zâmbea şi dădea mereu din cap.

În urmă, Marian se întoarse, ridică pe leşinat şi-l duse la ţărm. Acolo îi scoase de la brâu două obiecte, unul lung şi îngust şi altul mic, pe care le vârî de asemeni în buzunar, împinse pluta în apă, o ţinu cu o mână şi cu cealaltă rostogoli trupul preotului leşinat pe beţele de bambu, urcă apoi şi el şi mână pluta, care se afundase acum mult sub greutatea ce susţinea. Începu să vâslească şi curând se făcu nevăzut din faţa privirilor noastre.

În cele din urmă, Marian se ivi pe poteca îngustă pe care o croise Pongo şi ne strigă vesel:

Puteţi merge înainte, totul e în ordine. Acum îi vom elibera cu siguranţă pe soţii Valentini. Dar mai întâia trebuie să-mi iau rămas-bun drela Mongkut Fără el, toată excursia noastră ar îl fost zadarnică poate.

Îşi făcu loc printre crengi până la ţărmul fluviului, îl salută cu mâna spre bătrân. Acesta ridică braţele în semn de binecuvântare şi clătină capul. Marian se retrase apoi imediat.

— Se poate ca sentinela pe care am răpus-o eu să fie schimbată – zise el şi n-ar trebuie să mă vadă nimeni. La drum, prieteni, până a nu se înnopta trebuie să fim în Templul focului. Veniţi, vă voi povesti totul în drum. Să începem cu preotul focului. Dumnealui vroia să-mi sufle o săgeată dintr-aia veninoasă, dar a făcut o mişcare greşită şi atunci l-am observat. Prin faptul că am sărit spre el în zigzag, săgeata şi-a greşit ţinta şi înainte ca să poată vârî alta în ţeavă, l-am şi înhăţat. I-am pus apoi îndărăt la brâu arma primejdioasă ca să-l pot trage afară mai lesne din tufiş. Când i-am luat-o după aceea, aţi văzut şi voi.

— Armele acestea sunt minunate, zise Hoddge. Înainte ca victima să-şi poată da seama, e pierdută pentru veciivecilor.

— Da, în cazul când te foloseşti de săgeţile astea pe care mi le-a dat Mongkut, zise Marian şi scoase la iveală o cutiuţă. Ele sunt muiate într-o otravă care ucide pe loc.

— Drace! De unde o fi luat „Sfântul” astfel de arme ucigătoare? se miră Hoddge. Nu face de loc impresia unui om periculos.

S-a folosit de ele în repetate rânduri, când a fost ameninţat de oameni sau animale. Şi mi-a cedat cutia cu

dragă inimă când i-am spus că se poate să am nevoie de ea.

— „Sfântul” m-a încredinţat că orice fel de animal, afară de pachidermi – e paralizat imediat dacă otrava pătrunde în sânge. Dar, ia te uită, astelalte săgeţi sunt mai de soi.

Scoase cutia cealaltă şi urmă:

— Aici e leacul pentru acei care şi-au pierdut memoria.

— Iată, într-adevăr, ceva minunat! exclamă englezul.

Apoi, merserăm un ceas întreg în tăcere, până ce Marian se opri deodată şi zise:

— Cam pe aici trebuie să se despartă Menam-ul şi braţul care curge spre răsărit scaldă insula preoţilor focului. Să înaintăm cu băgare de seamă până la mal ca să ne încredinţăm.

— Dar unde l-ai lăsat pe preot, dragă Farrow? întrebă Hoddge încetişor.

— Era încă în nesimţire când am părăsit pluta. L-am aşezat în mijlocul ei, am luat vâsla cu mine şi apoi am lăsat pluta în voia apei. Dacă va avea noroc, se va trezi la Bangkok.

În acest timp ne strecurarăm printre tufe spre fluviu, După câteva minute lucea în faţa noastră, printre crengi, apa Menam-ului.

La o comandă a lui Marian, ne întinserăm în pământ şi ne târârăm înainte cu băgare de seamă. Când puturăm cuprinde cu privirea fluviul, ne dădurăm seama cât de bine socotise Marian. Tocmai înaintea noastră şerpuia spre răsărit braţul larg al Menam-ului, unde văzuserăm pe preoţi hrănind crocodilii.

Câtva timp iscodirăm pe insulă dar nu puturăm descoperi nimic. Ne retraserăm cu aceeaşi băgare de seamă şi ajunserăm iar pe poteca ce ducea spre nord.

— Acum trebuie să mai mergem vreo doi kilometri în sus, zise Marian – apoi ne vom putea construi o plută şi s-o punem pe apă. Suntem cinci persoane, aşa că va trebui s-o facem trainică. Ba trebuie să socotim şapte persoane căci nădăjduiesc să-i luăm şi pe soţii Valentini.

Pornirăm la drum dea lungul potecii înguste. După vreo douăzeci de minute, prietenul meu se opri şi ne zise:

— Cred că ne aflăm la locul cu pricina, Pongo, avem nevoie de beţe de bambu trainice. Noi vom aduna trestii. Ne trebuie cel puţin douăzeci de beţe şi încă patru vâsle. La lucru!

O jumătate de ceas muncirăm de zor. Pongo adunase beţele de bambu, noi tăiaserăm trestii şi când pluta fu complet gata, Marian zise mulţumit:

— Cred c-am făcut fot ce-a fost omeneşte cu putinţă. Acum vom încerca să străbatem fluviul. Pongo şi Hoddge vor vâsli, iar eu şi cu tine, Robert, vom ţine sub observaţie insula cu armele în mâini. Dacă se arată vreo santinelă, trebuie s-o împiedecăm să dispară.

Cu băgare de seamă ne strecurarăm prin brâul de pădure care ne despărţea de fluviu. Când ne aruncarăm privirile spre insulă, văzurăm iarăşi că Marian nu se înşelase nici de data aceasta, căci nici nu era nevoie să vâslim, ci doar să cârmim cum trebuie ca să ajungem la capătul de nord al insulei.

Nimic nu se clintea acolo. Timp de o jumătate oră nu slăbirăm din ochi tufişurile, dar nu zărirăm nici o mişcare suspectă, Marian şopti ceva lui Pongo care începu imediat să croiască un drum printre tufe. Ridicarăm pluta pe muche şi izbutirăm s-o aducem la mal.

Abia când trecurăm dincolo şi pitirăm pluta în desiş, răsufla în voie. Căci acum nu ne mai ameninţa nici o primejdie din partea preoţilor; în schimb aveam să ne temem de tigri.

Ne dădurăm curând seama de numărul lor mare. Pătrunseserăm o bucată mică în pădure şi dădurăm de o potecă pe al cărei pământ moale erau întipărite cu duiumul urme de fiare.

Pornirăm în grabă pe poteca îngustă şi plină de bălării. Pongo se pusese în frunte şi înainta fără zgomot, ca o pisică.

Peste un sfert de oră se ivi deodată în faţa noastră un zid înalt din blocuri de piatră înnegrite de vreme, pe care îl mai văzuserăm odată de cealaltă parte a templului. Ajunsesem la destinaţie.

V.
ELIBERAREA.

— OPRIŢI! COMANDĂ MARIAN. Să ne sfătuim mai întâi ce e de făcut. După cât pot socoti eu, e cam pe la amiază. Domnule Hoddge, întreab-o pe dansatoare ce fac preoţii de obicei la ceasul acesta al zilei?

Căpitanul vorbi câtva timp cu tânăra siameză, apoi ne tălmăci:

— De regulă la vremea asta preoţii obişnuiesc să facă o rugăciune în templul lor. Numai în împrejurări deosebite, cum ar fi acum, de pildă, când i-au luat prizonieri pe cei doi soţi, fac o procesiune în curtea templului trecând prin faţa elefantului alb. Prizonierii fac şi ei parte din cortegiu. În general are loc apoi o jertfă seara, în sala cea mare ai templului.

Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Îmi pare rău, dar trebuie să aşteptăm aici până diseară. Acum nu putem întreprinde nimic.

Deodată se lovi cu mâna peste frunte.

— Totuşi, strigă el, aproape vesel – lucrul principal îl putem rezolva acum. Hoddge, întreab-o pe dansatoare unde şi cum îşi petrec vremea preoţii după rugăciunea de amiază. Şi în primul rând unde a vor duce pe doamna Ellen care e şi ea acum lipsită de memorie.

După ce discută cu dansatoarea, căpitanul răspunse:

— După slujba de la amiază preoţii se retrag în chiliile lor. Prizonierii sunt ţinuţi de obicei în pivniţă sau în celulele din curtea templului, pe care le cunoaştem şi noi. Dar doamna Ellen nu mai e socotită acum drept prizonieră deoarece şi-a pierdut memoria. Ea va căpăta o celulă alături de soţul ei, căci dânsul e – ca să zicem aşa – descoperitorul ei. Aşa dar, cei doi soţi vor rămâne mereu unul lângă altul.

— Minunat! exclamă Marian. Atunci, trebuie să mă urc neapărat pe zid chiar acum.

— Doamne sfinte! strigă Hoddge. Ce ai de gând să faci? Doar nu putem întreprinde nimic înainte de apusul soarelui.

— Greşeşti, răspunse Marian, râzând. Tocmai acum e momentul să pun la cale izbânda noastră.

— Rămâneţi liniştiţi jos şi aşteptaţi–mă! Am găsit în sfârşit drumul cel bun. Pongo, tu trebuie să îngrijeşti de mâncare.

Negrul încuviinţă din cap, iar Marian se căţără cu îndemânare pe zidul înalt şi în curând îl pierdurăm din ochi. După câteva clipe însă reapăru şi–l strigă pe uriaş:

— Pongo, vin doi paznici spre zid. Trebuie să–i răpui fără zgomot. Să nu–i ucizi, însă, căci ne–ar putea sluji ca ostateci. Vino repede! La câţiva paşi de noi, un copac uriaş îşi întindea crengile deasupra zidului şi ne împiedica să–i vedem pe cei ce veneau, dar eram în acelaşi timp noi la adăpost de privirile lor.

Marian şi Pongo, care se căţăraseră pe zid, se făcură nevăzuţi în frunziş. Un foşnet slab se simţea sus, de parcă cineva ar fi încercat să–şi facă loc printre crengi, apoi apăru Pongo ducând trupul neînsufleţit al unui preot. Îndărătul său venea Marian cu un altul. Le dădurăm drumul celor doi în jos spre noi, apoi coborâră şi dânşii.

— Acum să-i legăm şi să le punem şi câte un căluş în gură, zise Marian, mulţumit. Mai târziu, însă, trebuie să-i dezbrăcăm de vestmintele astea galbene căci am nevoie neapărată de ele. Dragă Robert, vom îmbrăca hainele lor şi vom lua locul celor doi preoţi pe cresta zidului. Aşa vom putea să ne dăm seama cum stau lucrurile şi să făurim un plan hotărâtor.

— Ai dreptate, încuviinţai eu – ideea e minunată. După cum văd, cei doi preoţi sunt cam de statura noastră, iar rasele sunt destul de largi ca să acopere hainele noastre.

Îi dezbrăcarăm pe leşinaţi, Pongo îi legă şi le vârî câte un căluş în gură, în timp ce noi ne traserăm peste cap rasele galbene. După ce ne puserăm şi turbanele lor galbene, eram gata echipaţi.

— Aşa cum suntem nu vom atrage atenţia, zise Marian. Şi de unde să bănuiască preotul cel mare, căpetenia – că ne-am şi întors?

Când ajunserăm sus, iscodirăm cu privirea câteva clipe de jur-împrejur. Ne aflam de desuptul turnului fortului, dar din fericire nu era nici o fereastră spre partea aceasta. Nici în curticica ce despărţea zidul de turn nu se afla nimeni.

— Minunat, şopti prietenul meu, acum vom merge spre stânga şi curând vom putea vedea ce se petrece în curtea mare a templului. Auzi cântecul acela slab? Cu siguranţă că sunt încă în procesiune. Binişor înainte!

Peste puţin văzurăm curtea mare a templului. Elefantul alb fusese dezlegat de copac şi băgat, de sigur, în grajdul lui. Preoţii, vreo cincizeci la număr, făceau înconjurul curţii. Mergeau doi câte doi şi cei doi Valentini păşeau imediat după căpetenia preoţilor, care se afla în fruntea alaiului.

Toţi mergeau ca capul în jos, ceea ce era spre binele nostru, căci nu ne puteam teme că vom fi descoperiţi înainte de timp. Cântau o melodie ciudată şi veneau dea dreptul spre locul unde ne aflam noi.

— Ce prilej minunat ar fi acum! şopti Marian. Cine ştie unde vor fi închişi peste noapte cei doi soţii. Dac-aş fi

sigur că prizonierii vor rămâne liniştiţi, aş îndrăzni...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mariane – îl întrerupsei eu – ce vrei să faci? Doar nu-i putem scoate din cortegiu.

— Fireşte că nu, dar ar putea ieşi singuri. Da, voi cuteza, totuşi. Tu ţine pistolul pregătit şi fii cu ochii în patru! Dacă va fi nevoie, împuşcă pe oricare va căuta să reţie pe cei doi soţi. Să tragi în genunchi căci nu vreau să ucidem pe nimeni. Aşa, fii cu băgare de seamă!

— Dar bine, Marian... mai încercai eu să-l reţin.

Prietenul meu clătină însă capul cu atâta hotărâre încât nu mai spusei nimic.

Scosei revolverul şi luai la ochi pe cei doi preoţi care mergeau îndărătul soţilor Valentini. Privind cu coada ochiului spre Marian, văzui ca el trase de la brâu ţeava de suflat pe care o luase pazniculuide la coliba „Sfântului”. Apoi deschise una din cutiile date de Mongkut şi scoase din ea două săgeţi. Vârî prima în ţeavă şi o duse la buze.

Convoiul preoţilor mai era la vreo trei metri de noi. Ce avea de gând să facă Marian? Să-i omoare pe căpetenie? Dar atunci nu-i vom putea scoate pe soţii Valentini, căci vor refuza să ne urmeze, văzându-ne în vestmintele acelea galbene, în care ne vor lua şi pe noi drept preoţi ai focului.

Auzii o şuierătură... Marian suflase prima săgeată. Vârî repede o a doua pe ţeavă şi după câteva clipe auzii iar şuierătura.

Privii cu încordare spre căpetenie, dar el păşea liniştit înainte. În schimb, cei doi Valentini tresăriră, ridicară capetele, priviră uimiţi în jurul lor şi-şi trecură cu mâna peste frunte ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. De abia acum îmi dădui seama de planul îndrăzneţ al lui Marian. El le redase memoria. Săgeţile erau muiate în contraotravă.

Marian mă privi zâmbind, ascunse repede ţeava de suflat şi scoase şi el revolverul. Îşi dădu jos turbanul galben şi-mi făcu semn să procedez la fel.

Atunci, privirea doamnei Valentini căzu asupra noastră, ea se poticni şi deschise gura, dar Marian îi făcu un semn atât de poruncitor ca sa tacă încât Ellen aplecă iar capul şi păşi înainte. Soţul însă, se părea că nu-şi dă seamă ce se petrece. Trăise prea mult lipsit de memorie şi fusese scos din noaptea aceasta numai pentru câteva clipe, ca s-o

atragă în cursa pe soţia sa. Acum redevenise om, o văzu pe soţia lui iubită lângă el şi întinse braţele:

— Ellen!

Marian trase atunci. Cei doi preoţi care mergeau îndărătul soţilor Valentini se prăbuşiră la pământ. Căpetenia se întoarse, alergă spre prizonieri şi duse mâna la buzunarul rasei sale. Dar glonţul meu îl trânti în ţărână. Începu să strige la porunci, însă deoarece gloanţele lui Marian culcară la pământ alţi doi preoţi, se produse o panică de nedescris în rândurile celorlalţi. Se dădură înapoi şi cei din urmă alergară spre templu, de sigur ca să ia arme.

— Repede sus la noi! strigă Marian. Valentini, fă-ţi curaj! Sunteţi salvaţi!

Gabriel Valentini se dovedi a fi un bărbat energic şi cu sânge-rece. Deoarece stătea cu soţia sa tocmai dedesubtul nostru, îmi fu lesne să mă las în genunchi şi să-i întind braţul. Şi în vreme ce Marian urma să tragă asupra preoţilor care se mai arătau îndârjiţi, eu smucii sus întâi pe doamna Ellen, apoi pe soţul ei.

— Acum să dăm fuga la camarazi! zise prietenul meu. Robert, ia-o înainte, eu vă voi acoperi.

Scoase al doilea pistol şi trimise încă un glonţ în curtea templului. Eu alergai repede şi când ajunserăm îndărătul turnului puturăm răsufla în voie câteva clipe.

— Ai făcut bine că ai tras în căpetenie îmi zise Marian, căci acum le lipseşte un conducător energic. Aşa, aici sunt prietenii noştri. Repede jos!

Pongo o luă în primire pe doamna Ellen, în vreme ce noi, bărbaţii, coborârăm singuri.

— Acum îndărăt la fluviu! porunci Marian. Eu voi merge în frunte, Robert în coadă. Dar repede, căci trebuie să le-o luăm înainte. Cu siguranţă că vor veni cu sampanuri, deoarece ştiu că numai pe apă putem scăpa.

După un marş obositor pe căldura aceea înăbuşitoare, ajunserăm în sfârşit ia fluviu. În toată graba pluta fu pusă pe apă şi după câtva timp luptam din răsputeri împotriva curentului puternic al Menam-ului. Străbătusem abia jumătate de drum când răsunară strigăte sălbatice îndărătul nostru. Din spre miazăzi veneau în goană şase sampanuri încărcate cu preoţi în vestminte galbene.

— Trebuia să-i împiedecăm cu orice preţ să ne ajungă şi asta n-o puteam face decât împuşcându-i la rând. Nu

trebuia să mai cădem încă-odată în mâinile acestor fanatici.

— Voi vâsliţi înainte! strigă Marian. Eu voi încerca să-i ţin la distanţă cu ajutorul gloanţelor. Cred că va fi de ajuns dacă le voi găuri sampanurile.

Puse în mâna lui Valentini băţul cu care vâslise el până atunci şi fostul prizonier începu îndată să lovească apa de zor. Marian luă puşca de pe umăr, ţinti şi trase două gloanţe.

Urmăritorii noştri izbucniră în răcnete de furie. Aruncai repede o privire îndărăt şi văzui că primul sampan se aşezase dea curmezişul fluviului. Cele două următoare se ciocniră de el.

— Celor doi vâslaşi din, stânga le-am împuşcat vâslele din mână – râse prietenul meu. Acum l-am întârziat puţin şi pe de altă parte vor căuta să fie cu mai multă băgare de seamă în continuarea urmăririi.

— Minunaţi exclamă căpitanul, cu însufleţire. Eşti un adevărat măiestru.

— Nu e el cine ştie ce, răspunse Marian, cu modestie. Acum, însă, mai departe!

— A! auziţi? O barcă cu motor pare să vie din spre nord. O fi poliţia.

De după un cot al Menam-ului, la vreo sută de metri de noi, se ivi o barcă cenuşie. Într-unsa se aflau trei făpturi în hainei kaki. Pluta noastră le atrase luarea-aminte, de sigur şi imediat auzirăm o comandă scurtă. Barca îşi încetini viteza şi stopă aproape de noi.

— Salvaţi-ne, suntem urmăriţi! strigă doamna Ellen.

— Fireşte, doamnă, urcaţi, vă rog!

Barca se apropia şi mâi mult, până ce Pongo putu s-o apuce. Ne urcarăm repede în ea. Era destul de mare ca să încăpem cu toţii.

— Lord Hagerstony, se prezentă bărbatul de la cârmă, făcând o plecăciune. Aia din spate sunt de sigur urmăritorii d-voastră? Atunci ne întoarcem. Mă dau în vânt după aventuri şi nădăjduiesc să aflu lucruri interesante de la d-voastră.

Dădu o comandă scurtă, elicea biciui iar apa şi barca făcu un viraj elegant. Răcnetele asurzitoare pe care le scoaseră acum preoţii nu le fură de nici un folos. Ca o săgeată urca barca împotriva curentului şi curând trecurăm de alt cot al fluviului, lăsându-i pe urmăritori cu buzele umflate.

— Jim, ia tu cârma! porunci acum lordul.

Se apropia de noi, ne cercetă cu privirea şi zise:

— Povestiţi, vă rog!

Doamna Ellen îşi luă sarcina să-i istorisească aventurile prin care am trecut. Figura omuleţului care ne salvase – şi care numai mutră de om căruia îi plac aventurile nu avea, se însufleţi tot mai mult. Când femeia termină, lordul ne strânse călduros mâinile.

— Stimată doamnă, zise el, te vom pune la adăpost împreună cu soţul dumitale. Iar pe dumneavoastră domnilor – ni se adresă el – vă rog să-mi împliniţi o rugăminte. Vreţi să-mi arătaţi Templul Focului? Trebuie neapărat să intru în el.

— Ce? făcu Marian, înmărmurit. Vreţi să intraţi în templu?

— Da, firește că vreau şi trebuie să intru. Sau crezi cumva că voi lăsa să-mi scape prilejul de a prinde cel dintâi elefant alb adevărat? Trebuie să-l am, fie ce-o fi! Nici o grădină zoologică din lume nu posedă un animal ca acesta. „Dăruit de Lord Hagerstony” va scrie pe cuşca lui. Vreţi să mă însoţiţi? Dau câte o mie de lire de cap.

— Pentru atâta merg şi eu, zise Hoddge.

— Mariane, avem nevoie de banii şopti eu.

— Ştii că-mi placi, lord Hagerstony! râse prietenul meu. S-a făcut! Când îi vom fi dus la adăpost pe soţii Valentini şi pe mica dansatoare, ne înapoiarăm la preoţii focului.

— Să batem palma! se bucură lordul. Sunt de părere să-i transportăm pe foştii prizonieri dea curmezişul ţării. Când vom ajunge la Bruma vor fi în deplină siguranţă.

— Aşa e şi va fi interesant, să străbatem Siamul.

— Nădăjduiesc să întâmpin şi multe aventuri, cu prilejul ăsta, încheia lordul.»

Doctorul Bertram tăcu, obosit. George privea ca fermecat în gol şi tot timpul cât ţinuse povestirea nu întrerupse o singură dată pe bunul său camarad. Se ridică, apoi, îi strânse mâna şi după ce-i mulţumi din inimă se duse în cabină să se culce.

Sfârşitul volumului:**PREOŢII FOCULUI.**

Camarazii de pe „Dox” întâlnesc în largul mării un profesor american, cu care pornesc împreună într-o expediţie nespus de interesantă. Peripeţiile ce le întâmpină vor fi descrise în volumul următor, intitulat:

ORAŞUL SCUFUNDAT.